

LBRIS

TARRYN FISHER

We know
books

HOTUL

LOVE ME WITH LIES # 3

*Traducere din limba engleză și note
de Diana Țuțuianu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

UNU

ÎN PREZENT

Olivia. Am pierdut-o de trei ori. Prima dată din cauza nerăbdării. A doua, din cauza unei minciuni atât de încurcate, încât nu am reușit să-i dăm de capăt, iar a treia oară – acum – am pierdut-o din cauza lui Noah.

Noah. E un tip de treabă. M-am interesat. Bine, să spunem c-am făcut chiar investigații. Dar, la urma urmei, ar putea fi însuși Prințul Moștenitor al Angliei și tot nu ar fi suficient de bun pentru ea. Olivia e o adevărată operă de artă. Trebuie să știi să o interpretezi, să știi să-i vezi frumusețea sub tușele dure ale personalității. Când mă gândesc la faptul că se bucură de ea în atâtea moduri în care eu nu pot, îmi vine să-l iau la pumni și să-l lovesc până-l fac terci.

Ea e a mea. Mereu a fost a mea, mereu va fi a mea. De zece ani înapoi, încercăm să alergăm în direcții diferite și totuși ne intersectăm la fiecare pas. Uneori, pentru că ne căutăm pur și simplu, alteori e vorba de soartă.

Genul ei de dragoste e cel care-ți marchează sufletul, care te face să te rogi să nu ai parte de așa ceva, numai pentru a scăpa de sub mrejele ei. De nenumărate ori, am încercat să mă desprind de ea, dar în zadar. Prin venele mele curge mai mult ființa ei decât sânge.

O văd acum; e la TV. Ecranul cu diagonală de 182 de centimetri e plin cu Olivia: păr negru, ochi imposibil de descifrat, unghii roșii ca sângele, bătând darabana pe masa din fața ei. Canalul 6 de știri este cel care se ocupă de subiect. Dobson Scott Orchard, violator notoriu care a răpit opt fete într-un interval de doisprezece ani, e judecat în momentul de față... iar Olivia este cea care-l apără. Asta-mi întoarce stomacul pe dos. De ce a fost în stare să accepte cazul acestui bărbat depășește puterea mea de înțelegere. Poate că disprețul pe care-l simte pentru propria persoană o împinge să-i apere pe cei mai nenorociți criminali. A apărut-o pe soția mea o dată și a câștigat cazul care-ar fi putut să o bage dincolo de gratii pentru douăzeci de ani. Acum stă calmă lângă clientul ei, din când în când aplecându-se spre el ca să-i spună ceva la ureche în timp ce așteaptă ca juriul să intre în sală cu verdictul. Sunt la al doilea pahar de scotch. Nu știu dacă sunt agitat din cauza procesului sau a ei. Privirea mi se îndreaptă involuntar spre mâinile ei – îți poți da seama oricând ce simte Olivia dacă te uiți la mâini. S-au oprit din bătut darabana, acum sunt strânse în pumni, cu încheieturile minuscule odihnindu-se pe marginea mesei ca și cum ar fi prinse în lanțuri. Îi văd de sus verigheta. Îmi mai torn un scotch, îl dau pe gât și arunc sticla de-o parte. Pe ecran apare o sală unde stă presa și un reporter vorbește despre cele doar șase ore necesare juriului pentru deliberare – despre ce înseamnă pentru verdict. Brusc, bărbatul sare din scaun ca electrocutat. *Juriul a intrat în sala de judecată și în câteva minute va da citire verdictului. Să mergem acum acolo.*

Mă aplec în față, pe scaunul pe care stau, sprinjindu-mi coatele pe genunchi. Îmi bătâi picioarele – un tic nervos – și mi-aș dori să mai am măcar un deget de scotch. Întreaga audiență s-a ridicat în

LIBRIS | We know books

picioare. Dobson e uriaș pe lângă Olivia, care pare o păpușică de porțelan în comparație cu el. E îmbrăcată cu o bluză albastră de mătase – nuanța mea favorită. Are părul prins la spate, dar câteva șuvițe ondulate au scăpat din strânsoarea agrafelor și acum îi încadrează fața. E atât de frumoasă, încât îmi cobor privirea ca să evit apariția amintirilor. Degeaba, mă copleșesc. Părul ei e elementul dominant în fiecare dintre ele, părul ei lung și sălbatic. Îl văd pe perna mea, îl văd în mâinile mele, îl văd în piscina unde am sărutat-o prima oară. E primul lucru pe care-l observi la ea: o fată micuță învăluită într-un păr ondulat, bogat, întunecat. După ce ne-am despărțit, l-a tuns. Era să n-o recunosc în magazinul de muzică în care ne-am întâlnit din întâmplare. Iar șocul vederii felului în care se schimbase m-a ajutat s-o mint. Am vrut să o cunosc pe Olivia tunsă și care obișnuia să-și trăiască viața mințind. Minciuni – trebuie să fii nebun să vrei minciunile unei femei. Dar, Olivia te iubește prin minciunile ei. Minte în legătură cu ce simte, în legătură cu faptul că te dorește când îți spune contrariul. Minte să te protejeze pe tine și să se protejeze și pe ea însăși.

Mă uit cum își dă nerăbdătoare o șuviță după ureche. Pentru ochiul neantrenat, e doar un gest firesc, feminin, dar eu văd felul în care încheietura îi zvâcnește. E agitată.

Zâmbesc. Dar zâmbetul îmi pierde când judecătorul citește *nevinovat pe motiv de nebunie*. Doamne Sfinte – a reușit! Îmi trec prin păr toate cele zece degete. Habar n-am dacă mi-ar veni s-o scutur sau s-o felicite. Se prăbușește pe scaun, vizibil șocată după felul în care-și înalță sprâncenele. Toată lumea o îmbrățișează, bătând-o ușor pe spate. Alte șuvițe i se desprind din coc din cauza felicitărilor. Dobson va fi trimis într-o

instituție pentru bolnavi mintal, nu într-o închisoare federală. Aștept să văd dacă-l va îmbrățișa, dar păstrează distanța, oferindu-i doar un zâmbet încordat. Camera pivotează spre fața procurorului; pare furios. Toată lumea pare furioasă. Femeia asta își face alți dușmani – de fapt, e specialitatea ei. Aș vrea cumva să o apăr, dar nu e a mea. Sper că Noah e capabil s-o facă.

Înșfac cheile și mă duc să alerg. Aerul e dens de la umezeală; pulsează în jurul meu, abătându-mă de la gândurile mele. Ud learcă imediat cum ies din apartament, fac stânga în fața blocului și o iau spre plajă. E ora de vârf în trafic. Tai pe unde pot, printre trecerile de pietoni, ignorând privirile agitate care mă urmăresc peste stradă. Mercedesuri, BMW-uri, Audiuri – vecinii mei sunt departe de a fi strâmtorați. Mă simt bine când alerg. Apartamentul meu e cam la un kilometru jumătate de plajă. Trebuie să traversezi două poduri ca să ajungi acolo. Arunc o privire spre iahturi în timp ce mă feresc de câțiva oameni aflați la plimbare și mă gândesc la barca mea. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai ocupat de ea. Poate tocmai de asta am nevoie – o zi cu barca. Când ajung la apă, fac brusc stânga și o iau de-a lungul țărmului. Aici este locul unde mă eliberez de furie.

Alerg până nu mai pot. Apoi mă așez pe nisip, gâfâind. Trebuie să mă adun, să-mi revin. Dacă mai zăbovesc mult în șuvoiul ăsta de emoții, s-ar putea să nu mai reușesc niciodată să ies la liman. Îmi scot telefonul din buzunar și apăs tasta acasă. Răspunde mama, cu respirația întretăiată, ca și cum tocmai își făcea antrenamentul pe bicicleta eliptică. Schimbăm niște amabilități. Indiferent de situație, indiferent cât de disperat mi-ar suna glasul, mama întotdeauna mă întreabă politicos cum mă simt și mă pune rapid la

curent cu starea trandafirilor ei. O las să termine și pe urmă îi spun cu o voce mai sfârșită decât aș fi vrut:

– Am de gând să accept slujba din Londra.

Urmează un moment de tăcere șocantă înainte de a răspunde. Apoi, o aud excesiv de entuziasmată:

– Caleb, e exact ceea ce trebuie. Slavă Domnului că ai reprimat-o! Pe cealaltă ai refuzat-o din cauza fetei ăleia; ce greșeală imensă a fo...

O întrerup brusc, spunându-i că o mai sun mâine, după ce vorbesc la reprezentanța din Londra. Mă mai uit o dată înspre ocean înainte de a porni spre casă. Mâine plec la Londra.

Dar nu o fac.

Mă trezesc din cauza zgomotului. Mai întâi mă gândesc că e din cauza lucrărilor din bloc. Cei de la 760 își renovează bucătăria. Îmi vâr capul sub pernă. Nu reușesc deloc să estompez zgomotul. Înjurând, o arunc într-o parte. Zgomotul mi se pare mai apropiat. Mă rostogolesc pe spate și ascult. Camera se învârte cu mine. Mult prea mult scotch – din nou. Zgomotul vine de la ușa din față. Îmi trec picioarele peste marginea patului și-mi trag pe mine o pereche de pantaloni gri de pijama pe care-i găsesc pe podea. Traversez sufrageria, dând cu șutul grămezilor de haine și încălțări strânse de săptămâni întregi. Deschid ușa larg și totul încremenește. Respirația... bătăile inimii... gândurile.

Niciunul dintre noi nu spune nimic, doar ne măsurăm cu privirea. Apoi, mă împinge la o parte, intră și începe să se învârtă de colo-colo prin sufragerie, ca și cum prezența ei aici e cel mai firesc lucru din lume. Eu stau în continuare în cadrul ușii deschise, privind-o confuz, când ea se întoarce cu laserele din ochi direct

spre mine. Îmi ia un minut să spun ceva, să realizez că se întâmplă cu adevărat. Se aude cineva folosind bormașina în apartamentul de deasupra. Pe cer se vede o pasăre zburând chiar prin fața ferestrelor mele, dar îmi spun că în privința ei simțurile mă înșală. E imposibil să se afle cu adevărat aici după atâția ani.

— Ce cauți aici, Ducesă?

O privesc de sus până jos. Arată ca o nebună; părul îi e împletit într-o coadă pe spate, dar în jurul feței are o mulțime de şuvițe rebele. Ochiul machiați cu dermatograf negru sunt plini de emoție. Niciodată n-am văzut-o machiată astfel. Își desface brațele larg; un gest de furie. Mă pregătesc să aud țipetele care de obicei îi însoțesc accesele de mânie.

— Ce-i aici? Nu mai faci curat?

Nu mă așteptam la așa ceva. Închid ușa cu piciorul și-mi trec mâna peste ceafă, nu m-am bărbierit de trei zile și nu am pe mine decât o pereche de pantaloni gri de pijama. Iar casa mea arată ca o cameră de cămin studentesc.

Mă apropiu încet de canapea, ca și cum nu mă aflu în propria-mi sufragerie, și mă așez jenat. O urmăresc cum se plimbă.

Se oprește brusc.

— L-am lăsat să scape. L-am dus înapoi pe străzi. Când e un psihopat nenorocit!

La ultima vorbă lovește cu pumnul în palma deschisă. Piciorul îi atinge o sticlă goală de scotch și se rostogolește pe dușumea. Amândoi ne uităm cum dispare sub masă.

— Ce mama dracului s-a întâmplat cu tine? întrebă, uitându-se în jur.

Mă las pe spate și-mi ridic mâinile, împreunădu-le la ceafă. Îi urmăresc privirea care înregistrează starea de dezastru în care se găsește apartamentul meu.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să accepți cazul.

Pare gata să mă plesnească. Mă privește începând cu părul, apoi barba, apoi zăbovește cu ochii asupra pieptului meu și din nou, brusc, drept în față. Dintr-odată, e calmă. Văd în ochii ei că-și dă seama că nu ar fi trebuit să vină la mine. Amândoi ne mișcăm în același timp. Ea se repede spre ușă, eu sar să o blochez.

Se ține departe de mine, mușcându-și buza de jos, cu ochii machiați mai puțin siguri.

— E rândul tău, spun.

Îi văd gâtul zbatându-i-se când încearcă să-și înghită gândurile, să consume cei zece ani de noi.

— Bine... bine! spune, în sfârșit.

Se duce înapoi, ocolește canapeaua și se așază pe fotoliu. Ne-am reluat jocul obișnuit de-a șoarecele și pisica. La asta mă pricep.

Mă așez pe canapea și o privesc nerăbdător. Își rotește inconștient verigheta cu degetul mare. Când își dă seama că o privesc, se oprește. Aproape izbucnesc în râs când se apleacă și trage de partea de jos a fotoliului, după care se lasă pe spate ca și cum ar fi la ea acasă.

— Ai o Cola?

Mă ridic și mă duc să iau o sticlă din frigider. Nu beau Cola, dar mereu am cel puțin o sticlă la rece. Poate că e pentru ea. Habar n-am. Scoate capacul, o duce la buze și dă pe gât băutura gâlgâind. Iubește senzația acidulată.

Când termină, se șterge la gură cu dosul palmei și se uită la mine ca și cum aș fi un șarpe. „Ea e șarpele, de fapt.”

— Ce zici? Să încercăm să fim prieteni?

Îmi desfac mâinile și înclin capul ca și cum habar n-am despre ce vorbește. Dar știi. Nu putem sta departe unul de altul, deci, ce alternativă avem? Începe să sughițe din cauza sucului acidulat.

— Știi, n-am mai cunoscut pe nimeni în stare să transmită atâtea lucruri ca tine, dar fără să-i iasă măcar o vorbă pe gură, se răstește.

Zâmbesc. De obicei, dacă o las să vorbească fără s-o întrerup, îmi spune mai multe decât ar fi vrut.

— Mă urăsc, pur și simplu. E ca și cum din cauza mea ar fi din nou pe străzi nemernica de Casey Anthony¹.

— Unde e Noah?

— În Germania.

Ridic din sprâncene, mirat.

— A plecat din țară tocmai când se aștepta pronunțarea verdictului?

— Termină! Nu aveam de unde să știm cât va dura deliberarea.

— Ar trebui să sărbătorești oricum.

Mă las pe spate și-mi ridic ambele brațe pe spătarul canapelei.

Ea începe să plângă, cu o expresie stoică pe față, în ciuda lacrimilor care-i curg pe obraji ca apa la robinet.

¹ Caz extrem de mediatizat de pruncucidere din SUA. În 2022, Casey Anthony a fost acuzată de uciderea fiicei sale în vârstă de 3 ani, dar eliberată din lipsă de probe. Cazul nu a fost soluționat până în ziua de astăzi.

Rămân unde sunt. Aș vrea să mă apropiu, s-o liniștesc, dar când pun mâna pe ea îmi este foarte greu să mă opresc.

— Mai ții minte când eram la facultate și ai început să bocești crezând că o să pici examenul, iar profesorul a considerat că ai o criză de epilepsie?

Izbucnește în râs. Mă relaxez și eu.

— Ți-ai făcut doar meseria, Ducesă, spun încet. Și ai făcut-o foarte bine.

Încuviințează, se ridică. Timpul nostru s-a terminat.

— Caleb... Eu...

Clatin din cap. Nu vreau să o aud spunându-mi că-i pare rău că a venit sau că nu se va mai întâmpla.

O conduc la ușă.

— Ar trebui să spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Leah?

Mă privește printre gene. Lacrimile i-au lipit straturile de mascara între ele. O altă femeie ar fi arătat neîngrijită în locul ei. Olivia arată ca și cum tocmai a făcut sex.

— Nu te-aș crede dacă mi-ai spune-o.

Zâmbește; zâmbetul îi începe în ochi și se întinde încet spre buze.

— Vino la noi la cină. Noah a vrut mereu să te cunoască.

Probabil vede scepticismul de pe fața mea, pentru că râde.

— E un tip super. Pe bune. Poți să vii și tu cu cineva, nu?

Îmi trec mâna peste față și clatin din cap.

— Să iau cina cu soțul tău nu e neapărat pe agenda mea.

— La fel cum nu a fost pentru mine să o apăr pe soția ta într-un proces.

Mă crispez ca și cum m-ar fi lovit.

— Au!

— Ne vedem marțea viitoare la șapte?

Îmi face cu ochiul și practic se strecoară afară pe ușă ca o nălucă.

Nu răspund că da, dar știe că voi fi acolo.

Fir-ar al naibii! Sunt praf!

DOI

IN PREZENT

Îmi sun partenera să o scot la întâlnire. Întârzie ca de obicei. În ultimele trei luni, am văzut-o de două ori pe săptămână. Am fost surprins cât de tare îmi place compania ei, mai ales după ce s-a întâmplat cu Leah. Avusesem impresia că pentru o vreme am terminat-o cu femeile, dar probabil că-s dependent de ele.

Cădem de acord să ne întâlnim la Olivia în loc să mergem împreună. Îi trimit un mesaj cu adresa Oliviei în timp ce-mi tund barba, lăsând un simplu cioc. Aleg stilul James Dean și-mi pun niște blugi și o cămașă albă. Pe degetul inelar încă se mai vede o linie fină, albă, în locul verighetei. În prima lună după divorț mă trezeam în mod constant pipăind după verighetă, având un moment de panică de fiecare dată când îmi descopeream degetul gol, crezând c-am pierdut-o. Adevărul mă sufoca întotdeauna când realizez, ca și cum mi-ar fi vârat cineva un tampon de vată pe gât. De fapt, îmi pierdusem căsnicia, nu verigheta, și fusese numai vina mea. Pentru totdeauna durase la mine cinci ani; până când moartea ne va despărți se transformase în cazul meu în diferențe ireconciliabile. Îmi lipsește în continuare sau, poate, mai degrabă simpla idee de căsnicie. Mama spunea mereu că menirea mea e să fiu însurat, că mi se potrivește. Îmi frec locul gol în timp ce aștept liftul în clădirea ei de locuințe.

Stă în același apartament. Am mai fost aici o dată, în timpul procesului lui Leah. E cam de trei ori mai mare